

Gabča píše...

Obsah:

Vzala jsem si kovboje	2	Justýnka	8
Hany	3	Ochránce Sany	9
Můj vrcholový nápad	4	Až se zima zeptá	10
To byl zas den	5	Akce sloupy	11
Dasty a Jindřiška	5	Sraz pod skalou	12
Když utečou koně	6	Za asistence poníka	13
Jak jsem se učila jezdit	7	Co se vše ještě naučím	14
Závislá kobyla	8	Já a Kája	15

Vzala jsem si kovboje

Koňáci a zvláště kovbojové, chcete-li cowboys, jsou zvláštní sorta lidí. Mám teď na mysli ortodoxní kovboje. Chlapi, kteří mají kovbojštinu a western v krvi a jinak žít neumí. On totiž né každý, kdo si nasadí klobouk a obuje kovbojské boty s ostruhami, je kovboj. Musíte se mezi těmi lidmi chvilku pohybovat, abyste na to přišli, a já navíc mám jednoho z nich doma. Po té co jsem se zamilovala do kovboje a chlapa od koní, jsem měla dvě možnosti:

1

Žít si každý po svém, ale spolu.

(na rovinu, o čem by to asi bylo?)

2

Žít tento život s ním

Zvolila jsem druhou možnost a čekala, co vše nám náš společný život přichystá.

Pokud se dáte dohromady s člověkem, který něčím žije, nedoporučuji pokoušet se ho měnit. V lepším případě vás pošle do háje dřív, než se stačíte rozkoukat. V tom horším se vám to povede a vy ho tím zničíte. A na rovinu, proč ho měnit? Vždyť přeci právě proto jaký je jste si ho vybrali. Naštěstí mě to nikdy ani nenapadlo a snad právě proto už jsme spolu tolik let.

Další, na co jsem přišla, bylo, že máte:

1 - své přátele

2 - jeho přátele

3 - společné přátele

Těmi společnými myslím lidi, se kterými jsme se seznámili společně. A jeden z těchto společných kamarádů zařídil, že toho kovboje dnes nazývám manželem.

Jeho kamarády pak ještě rozdělíte na ty upřímné, se kterými se rádi potkáváte a kteří vás berou takové, jací jste. A pak na ty, kteří vás „berou“, proto s kým jste. No a vzhledem k tomu, že můj muž ve westernovém světě něco znamená, to platí dvojnásob. Musela jsem si ze začátku zvyknout na to, že mě jeho přátelé nejdřív sondovali a pak se teprve začali dělit do oněch skupin.

První skupina velice rychle pochopila, že s ním jsem proto, jaký je, ne proto kým je. Upřímně ráda ho podpořím ve všem pro něj důležitém, ale pokud by byl pro ostatní nikdo, na mých citech k němu to nic nezmění. Druhá skupina dodnes nechápe, jak si mohl člověk jako on, vzít zrovna mě. Pro tyto lidi jste nikdo, který přišel z venčí a o jejich světě nic neví. Naštěstí těch druhých je jen pár. Manželovi je neberu a chápu, že pro něj jsou důležití. A když někdy Monte jede někam sám, není to proto, že nechci. Někdy zkrátka musím být v práci a někdy prostě musím zůstat doma. U zvířat kterých máme poměrně dost to jinak ani nejde. Zvláště, když by to mělo být přes noc.

Díky svému muži a jeho westernovému synovi jsem dvojnásobná babička. Popravdě jsem se snažila odolávat, zvláště když maminka vnoučat je jen o rok mladší než já, ale nějak mi to nevyšlo. Když k nim totiž přijedete a ty dva prckové se od vás nehnou na krok, jste s odmlouváním v háji. Navíc vnouček se zamiloval do mé dcery a prý si jí vezme. Děda jí má hlídat než on vyroste a pak k ní ještě připravit barák a koně. **S dětmi je opravdu sranda, stejně jako s mým drahým mužem. On je vlastně šedesátileté dítě, ale ani tak ho nevyměním za nic na světě. Důležité je, že se máme pořád rádi a je nám spolu pořád krásně. To nám nikdo a nic vzít nemůže ať by se snažil sebevíc.**

Hany

Hanýsek byl moje první velká koňská láska a můj skvělý učitel. Patří k těm, na které se nezapomíná. To málo, co jsem zatím pochytila, mě naučil právě on. Jako shagia arab byl velice inteligentní a muselo se s ním pracovat opravdu s citem. Pokud jste toto dodrželi, získali jste věrného přítele. V létě když jsem spala s koníky na pastvině, pásal se celou noc okolo mně a hlídal, aby mě ostatní koně nerušili. Byl to můj ochránce.

Chodili jsme spolu na nedalekou louku, já si vždy sedla do trávy a Hany se na dlouhém vodítku pásal okolo mně. Jednou mi na hlavě přistál trs trávy, a když jsem k němu vzhlédla, Hanýsek dělal jako že on nic. Řeknete si, náhoda. Ano, pokud to ovšem neudělá ještě třikrát za sebou. Začala jsem ho lehce chytat za nohy a on byl celý šťastný, že se mu věnuju. Vždy jakoby nožku odtáhl, a když jsem stáhla ruku, vrátil ji zpět a dožadoval se pozornosti. Bylo nám spolu fajn nikde nikdo jen my dva. Když jsme spolu běželi po louce, museli jsme vypadat velice komicky. On se svou elegancí a já obtloustlá a neohrabaná. Ale bylo mi to fuk. Jednou když jsme šli z louky, potkali jsme dva chlápky, kteří se mně ptali na cestu do nedaleké vesnice. Hany byl celou dobu schovaný za mnou a na oba kolemjdoucí vykukoval.

Na spodní části ranče byl postavený trail a na něm mimo jiné i příkop. Dlouho jsem k němu s Haným chodila, ale přejít ho, se nám stále nedařilo. Monte jednoho dne rozhodl, že na noc bude pouštět koně právě sem a aby donutil Hanyho přejít příkop, udělal průhon právě přes něj. A nic. Hany raději na pastvinu nešel a stál za příkopem. Až jednou, ani nevím, jak mě to napadlo, se nám zadařilo. Byla jsem tenkrát na ranči sama. Monte ho jsem vyslala na vandr a jak jsem tam tak seděla, přišel nápad. Vzala jsem sušený chléb a rohlíky a vyzbrojená foťákem jsem vyrazila k příkopu. Koně se pásli dole, jen Hany stál za příkopem a nešel. Udělala jsem cestičku z chlebě a rohlíků přes celý příkop a ono to zabralo. Hanýsek opatrně začal přistupovat stále blíž, až najednou měl přední nohy dole a natahoval se za chlebem na druhé straně. Chut' vyhrála a Hany prošel na druhou stranu. Tam slupnul chleba a běžel ostatním říct, jaký je hrdina. Od té doby ho procházel bez strachu, že by ho snad mohl ten příkop sežrat.

Když konečně zdolal příkop, dalo se říct, že všechny překážky trailu zvládal na výbornou. Velice rychle však přišel na to, že čím rychleji je zvládne, tím rychleji bude beze mně. A tak pokud jsme šli zdolávat trail, Hanýsek dělal, že nechápe, co po něm chci. Když jsme šli třeba na lávku, Hany jí nejdřív zkoumal a pak na ní položil nohu. Po mé pochvalě ji ale opět stáhl dolů. Toto opakoval několikrát, než uznal, že už by měl poslechnout a na lávku vyšel. Jak už jsem psala, byl skutečně velmi inteligentní a taky pěkně mazaný. Musím však také uznat, že kam jsem vešla já, šel on taky. Tenkrát celý víkend stavěl Monte s Tvrďákem překážku, s tím že nám všem dá pěkně zabrat, než jí se svými koníky zvládneme. Mezi dvěma vysokými kůly byla zavěšená plachta. Bylo potřeba přijít s koněm k plachtě, na jedné straně ji rozvázat a pak projít i s koněm na druhou stranu. Jako první šel na věc Monte se Savanou a žádný problém se nekonal. Savana to prošla ani nemrkla. Pak to šel zkusit Tvrďák s Viktorou. Vikuška sice trošku váhala, ale nakonec to prošla bez větších potíží. Všichni nakonec čekali, že největší potíže budeme mít my dva s Haným. Musím říct, že i mě překvapilo, s jakým klidem to Hany zvládl. Byl prostě nejlepší.

Protože Hany nebyl náš, když došlo na stěhování z ranče, nešel s námi. Jeho majitelka ho ustájila jinde. O jeho cestě do nového domu už jsem psala.

Hanýsek už se dlouho prohání po nebeských pastvinách a já doufám, že se tam má líp než tady dole. Navždy zůstane v mém srdci a mých vzpomínkách. Ty mi nikdo nevezme.

Můj vrcholový nápad

Když se blížil konec našeho působení na Texas ranči, bylo potřeba přepravit koně, kteří s námi nešli, do nových domovů. Někteří vzorně nastoupili do přepraváku a s některými to bylo horší. Do té druhé skupiny patřil i Hany, moje srdeční záležitost a zároveň můj koňský učitel. V den kdy se měl odvézt se zřejmě Hanýsek rozhodl, že si poslední chvíle s námi užije po svém a do přepraváku prostě nevlezl. Když to Monte Alamo viděl, prohlásil, že ho nebudeme stresovat a odvedeme ho po kopytě, vždyť jsou to maximálně 3-4 hodinky jízdy v sedle. A už začal zařizovat co a jak. Zavolal Tvrďáka, vysvětlil mu, co má dělat a že povede Hanyho za Viktorou.

A v tom jsem to řekla. Bez přemýšlení a zcela vážně jsem prohlásila památečnou větu: „Vezmu si Savanu a pojedu s nimi.“ Nikoho ani nenapadlo mi to rozmlouvat. Jenže on je dost rozdíl v tom, když jedete hodinku na Kamýk na pivko a zpátky, a když máte sedět v sedle téměř osm hodin. A to mi došlo v okamžiku, když jsem nevěděla co s nohama a byla jsem celá zatuhlá. Jinak ale cesta probíhala dobře a my po necelých čtyřech hodinách předávali koně v jeho novém domově, kde mi mým partákem bylo doporučeno slézt a trochu se rozhybat. Ono se to krásně řekne, slez, ale jak, když vás nohy odmítají poslechnout, nakonec se mi to však přece jen podařilo. Ještě naposled obejmu Hanyho, pohladím ho a je čas vyrazit domu. A máme tady další problém, sakra Tvrďáku, já se na ní nevyškrábu. Naštěstí kousek od nás byly složené pražce, ke kterým jsem si postavila kobču a z nich krásně vklouzla do sedla. Můžu být blbá, ale hlavní je, že si poradím. Cesta zpátky probíhala skvěle, až na občasně bloudění. To nám, ale pomohly zvládnout kobči. Ještě že poslouchám rady svého muže. Vždycky říká, pokud nevíš kudy, řekni koni: „Jdeme domů“, a nech to na něm. A světe div se, fakt to funguje. Jenže!!!! Asi hodinu a půl cesty od domova jsme míjeli místo kde se pořádaly westernové závody a zrovna tou dobou se tam sjížděli jezdcí. Jak si tak jedeme, zaslechnu pískání a moje kobylka se začala točit do kola. První otočka dobrý, při druhé už jsem seděla na křivo a při třetí - buch padám krásně na záda. To zemětřesení museli cítit až na ranči. Lidi věřte mi, že se mi vůbec nechtělo zvedat a v hlavě se mi honily myšlenky: kde mám Savanu a ještě štěstí, že jsem ráno koupila tu flašku (pád je totiž za flašku whisky). V tom se ke mně rítí postava s koníkem za zády a volá: „Gábi jsi celá? My si vás spletli.“ Jen hodně neochotně otvírám oči a povídám, že jsem a ptám se, kde mám kobylku. Na to mi Čochtan pověděl, že je v pořádku a má jí Tvrďák. Vypustila jsem pár sprostých slov, na která Čochtan prohlásil: „Nadává, tak to je v pořádku,“ a svému koni povídá, „Jantare pojď na stranu, ať tetu ještě nezašlápneš.“ Pokusila jsem se vstát, když v tom se ozval další jezdec: „Hele Gabčo to předvádíš - kočičí hřbet?“ A z dalšího sedla slyším: „Ona ztratila krtka a teď ho hledá.“ Na to ten druhý, mimochodem byl to Olin: „Hele Tvrďáku ten kousek už jí dotáhneš, jenom jí hoď laso.“ Čochtan se smíchem: „Prosím tě, Tvrďáku už seš u nich dost dlouho, tos jí ještě nenaučil padat?“ Můj do té doby perfektní parták s ledovým klidem prohlásil: „Proč, to není moje žena.“ Po tom ti tři co mi vylekali kobylku, odcválali pryč a já si lámala hlavu, jak se teď dostanu do sedla. S Tvrďákovou pomocí jsem to zmákla a pak už jsme v klidu a bez karambolů dojeli domů.

Tady mi můj drahý manžel vysekl poklonu, prý čekal, že to vzdám a vrátím se a druhou za to, že jsem po pádu vlezla zase zpátky do sedla. Jenže na rovinu kdo by chtěl ty bezmála dvě hodiny jízdy již po svých?

No a Čochtan s Olinem? Od té doby kdykoli je potkám, slyším: „Hele Gábino, už ses naučila jezdit, nebo Gábi, už umíš padat? Obávám se, že toho už se nezbavím, leda že bych provedla něco, co by je pobavilo víc než ten můj pád.

Ale má to i dobrou stránku, můj muž stále říká, že kdo nepadá, není jezdec. Takže vážení přátelé, zvedám svůj rypáček k oblakům, protože i když umím kulový, tak už si nevozím jen zadek. LIDI JÁÁÁÁÁ JEZDÍÍÍÍÍ!

To byl zas den

Vzhledem k tomu, že mám volno a protože dcera Jeanny Marková a manžel Monte Alamo jsou ve stavu nemocných, vzala jsem si dnes službu u zvířat. Ráno na sedmou jsem vstala, nakrmila psy a kocoura a šla pustit koně. Dasty se Savanou poslušně opustili stáj, ale Justýna se rozhodla, že bez řádné revize nepůjde. Ze svého boxu si to namířila k Savaně a poté k Dastymu. Zkontrolovala ještě prostory seníku a teprve potom vyrazila na pastvinu. Vyvenčila jsem psy a šla kuchtit. Okolo desáté vykydám a nastelu, k večeru ještě dám seno a doplním vodu, když v tom se koníci rozhodli, že půjdou domu. Pustím je tedy do stáje, aby se napili, a jdu vyměnit kolo na autě. Po zdárné výměně kola jdu opět do stáje, že znovu vypustím koně. To co jsem viděla, mi skoro vyrazilo dech.

Justýna si klidně celá stojí v krmelci na seno a v očích má výraz stylu, tys mi sem nic nedala. Po mé úspěšné domluvě z krmelce vylézá, a jde s ostatními na pastvinu a já jdu taky, musím projít ohradník. Hned zkraje pastviny je spodní část ohradníku přetržená, tak bez přemýšlení беру jednu jeho část do ruky a kráčím s ní k té druhé. Druhá část je ovšem natažená kus do pastviny tak si první část přichytím k tyči a kráčím k té druhé. Když ji zvedám, uvědomím si, že by v ní měla být elektrika, ale ono nic. Tak co spojím to a pak zjistím, kde je chyba.

V ruce mám jednu část ohradníku a sahám po té druhé a v tom se to stalo, dostala jsem pecku, až jsem oba konce odhodila. Jdu tedy dolů, vypnu proud, vrátím se, opravím to a jdu podél ohradníku co kdyby. Justýnka jde krásně se mnou, občas se přitulí, prostě paráda. Než stačím dojít dolů, začne pršet a koníci se dožadují vpuštění do stáje. Nahážu rychle seno a pustím je opět domů. Justýnka ale odmítá jít do svého boxu, a namíří si to k Dastymu. Tam zkontroluje množství a kvalitu sena a totéž předvede u Savany. Když milostivě vyleze i od ní, postaví se uprostřed stáje a stále odmítá jít k sobě. Sednu si na bobek s tím, že si promluvíme z očí do očí a začnu vysvětlovat, na to ke mně přistoupí, položí mi hlavu na rameno a něžně se přitulí. V ten moment je po vysvětlování, jen jí držím kolem krku a hladím. Ach jo pěkně to se mnou válí, potvůrka moje malá. Potom vzorně vejde do svého boxu, vždyť se chtěla jenom pomazlit.

Doma hlásím Montemu co kde a jak. V okamžiku kdy slyšel, jak jsem ji koupila od ohradníku, byl kupodivu na chvíli úplně zdravý a mooc vychechtaný. Vzhledem k tomu, že den ještě nekončí, čekám, co se mi ještě zadaří.

Dasty a Jindřiška

O tom že koupíme Dastyho rozhodl můj muž celkem rychle. Sice to byl koník, který měl své mouchy, ale zároveň i výborný učitel. Jeho asi největším problémem bylo, že neměl moc v oblibě chlapy. Ženy a děti, ale miloval a na to můj drahý sázel. Původně měl být můj, po pár rozhovorech jsme ovšem usoudili, že ho dáme dceři. A udělali jsme opravdu dobře.

I když ani oni dva to spolu neměli zpočátku jednoduché. Jít totiž na pastvinu a nasadit tam Dastymu ohlávku bylo absolutně nemyslitelné. Pokud jste ho však stáhli do boxu a přistupovali k němu zvolna a s citem, odvedli jste si ho během pár minut. Tohle spolu zvládli celkem rychle a vzhledem k tomu že dcera byla žena a k tomu ještě i dítě, Dastík se do ní zamiloval. Do roka za ní dokonce chodil na dvoře v absolutní volnosti. Když Jindra běžela, běžel Dasty s ní. Když zastavila, zastavil taky. Byla krása na to koukat. S nasazením ohlávky na pastvině byl však stále problém. V tom obrovském prostoru k sobě nenechal nikoho se ani přiblížit.

Až jednou. Bylo to pár týdnů potom, co jsme převezli Justýnu. Šla jsem za ní na pastvinu a dcera se rozhodla, že půjde za Dastym aspoň se podívat. To co se stalo, nám oběma doslova vyrazilo dech. Dasty nejen že přiběhl na zavolání až k nám, ale nechal se od své paničky hladit a něžně se k ní lísal.

Hned druhý den jsme vyrazili za koníkama znovu a Jindřiška si vzala ohlávku. I tentokrát Dasty přiběhl a nechal se hladit. Pomaličku mu Jindra ukázala ohlávku, a když zjistila, že je v klidu ještě pomaleji mu jí nasadila. Říkala, že se jí strašně klepaly ruce a že měla strach, aby to nepokazila. Celou dobu mu přitom říkala jaký je pašák a Dasty byl spokojenej, že je s ní. Od té doby kdykoli jdeme koně na pastvinu zkontrolovat, běhá Dasty ke své paničce a dává jí najevo jak je strašně rád že jsou spolu. Je nádhera ty dva pozorovat, obzvlášť když vím, jaký ten kůň ještě nedávno byl.

Dnes Dasty přiběhne i k mému muži a nechá se od něj hladit a to už je vážně pokrok. Protože jak už jsem psala, chlapy Dasty prostě nemusí.

Na Dastym a Jindřišce je vidět že láska, důvěra a přátelství překoná vše.

Tento příběh jsem napsala pro svou dceru. Tak doufám, že se jí bude líbit.

Když utečou koně

No co si nalhávat občas se to prostě stane. Stačí, že za ohradníkem je tráva trošku zelenější a zrovna v něm není proud. Nebo Vám ho přetrhne zvěř a Vy si toho nevšimnete. Tady se nám to zatím nestalo, ale když jsme ještě byli na Texas ranči, tak se občas zatoulali, kam neměli. Dokonce jsme tam měli kobylku, která opatrně přistupovala k ohradníku a jak zjistila, že v něm není proud, hup a byla na druhé straně. Pokud máte zkušenosti s koňmi a víte jak na ně, je to vlastně brnkačka dostat je zpět kam patří. Ale co když je nemáte a zrovna není nikdo, kdo by Vám poradil? Tak to je pak mazec. Víím, o čem píšu, protože to se stalo mně.

Jednoho dne jsem dorazila dopoledne z nákupu a Monte akorát startoval směr Malíč. Prý volala starostka, že tam máme koně. Houknul na mě, ať to objednu autem a zavolám mu, až je najdu. On že zatím půjde přes pastviny. Tak jsem hupla do auta a vy-razila, jenže u silnice na Malíč koně nebyli. Dojela jsem až na Kamýk a protože byl od tamtud výhled na silnici na Malíč až k Velkým Žernosekám, vylezla jsem z auta a rozhlédla se. A světe div se, dokonce jsem je i našla. Pásli se v Žernosekách za bytovkama někomu na zahrádce. Proto jsem je neviděla, když jsem jela okolo. Bytovky je totiž kryly. Zavolala jsem Montemu kde jsou a po radě, co že mám udělat, než tam dorazí, vyrazila zpět. Auto jsem zaparkovala na ranči a zanádařovala si. Prý vezmi si vodítko. A jak asi, když sedlovna je zamčená a klíče má Monte v kapse. Popadla jsem tedy vodítko na psa a letěla k bytovkám. A tady nastal další problém. Že nejlepší by bylo chytit Dastyho, ale ten k tobě nepůjde. No jo ale ke mně nepůjde žádný kůň. Vždyť mě neznají a já nevím, co s nimi dělat. Maximálně jsem si do teď pohladila Savanu a to je vše. Riskla jsem to a pomalu vykročila k ní. Vysvětlovala jsem jí, že ji jenom pohladím a že se nemá ničeho bát. Byla skvělá a nechala si dokonce nasadit vodítko na krk. První krok máme úspěšně za sebou a co teď? Monte pořád nikde a já v tom fofru nechala telefon v autě. No nic, vykročila jsem s ní na cestu a volala jmény ostatní koně, bylo jich tuším okolo osmi. Začali se za mnou a Savčou

krásně řadit a já si naivně myslela, že mám vyhráno. Jenže to by tam nesměl být plašan Dasty. Jak zjistil, že první jde Savana, nacpal se před nás a vyrazil a celé stádo za ním. Zůstala jsem tam jen já a Savana. Se slovy, že se na to můžu pěkně vys... jsme se Savčou v klidu vyrazily k domovu. Stádo zatím v čele s Dastym lítalo po louce nad bytovkami sem a tam. Pomalu jsem s kobyolkou mířila k domovu a stáda si nevšímala. Přece se za tím vypatlaným magorem nebudu honit. V okamžiku kdy jsem rozvázala ohradník, abych i s kobčou prošla na naše pastviny, přilítlo stádo a proběhlo otvorem domů. Zavázala jsem ohradník a povely domu, domu dotlačila všechny koně až k přístřešku, kde jsem je zavřela. Oddychla jsem si a běžela do auta pro telefon zavolat Montemu, že jsou všichni v pořádku doma. Do dnes vlastně nevím jak je možné, že jsem to zvládla a úplně sama.

Asi za měsíc nebo za dva vzali koně opět čaru. Monte za nimi vyrazil a mě doporučil být na telefonu, kdyby něco. Stála jsem venku a čekala, když v tom vidím jak se koně ženou za ohradou a Monte nikde. Hlavou mi blesklo sakra, takhle poletěj až do vsi. Utíkala jsem tedy rychle, otevřela bránu a stoupla si kus pod ní koním do cesty. Sázela jsem na to, že plašan Dasty ke mně nepoběží a zahne raději na ranč. Dneska vím, že to byla pěkná blbost, protože těch osm koní by mě převálcovalo jak nic. Áááale tenkrát mi to vyšlo. Dasty, když mě tam viděl, opravdu přibrzdil a zahrnul domu. Počkala jsem, až bránou projdou všichni a zavřela ji. Když už jsem je měla všechny dole u baráku, popadla jsem své již vyzkoušené vodítko na psa a postupně jsem je všechny odvodila k přístřešku, kde jsem je zavřela. No všechny, Dastyho samozřejmě ne. Ale když mu došlo, že by tam zůstal sám, poslušně kráčel vedle posledního koně, kterého jsem vedla. Monte opět dorazil, až když bylo po všem. Musím ale přiznat, že za obě tyto akce jsem si vysloužila poklonu. Prý ještě neviděl, aby totální analfabet (on použil slovo debil) u koní tohle zmáknul. Takže jsem tenkrát, co se týče koní, o kousek povyrosla.

Jak jsem se učila jezdit

Není nad to mít skvělého učitele, jenže v mém případě to chtělo ještě pozorovací talent a supr partáky. Před pár lety jsem se rozhodla, že se naučím jezdit a zároveň tak udělat svému muži radost. Večer jsem si dala panáka na kuráž a požádala ho, zda mě to naučí. Slovo dalo slovo a druhý den se šlo na to. Dovedla jsem si kobytku a nasedlala ji, to jsem naštěstí viděla tolikrát, že jsem to zvládla napoprvé. Se svým těžkým zadkem jsem se vysoukala do sedla a čekala odbornou výuku od svého muže Monte Alamo a zároveň učitele. Místo rad a pokynů se můj drahý jen uculil a prohlásil, hele oni jedou ven tak jed' s nimi. Zrovna v té době si totiž Tvrďák s Prckem sedlali své koně a jeli na projížďku. No a tak jsem vyrazila. Ještě že ti dva mí partáci měli se mnou trpělivost a že Savanka je zlatá kobyłka. Od té doby jsem s nimi vyrážela do okolí poměrně často. Hlavně s Tvrďákem byl a je to fajn kamarád, jezdili jsme hlavně do sousední vesnice na pivo a zase zpátky. Jednou jsme opět vyrazili s kobyčkama ven, a když jsme byli zhruba v půlce cesty na Kamýk, začaly se „mírně“ honit mraky. Dojeli jsme k hospůdce, dali si pivko a vyrazili zpět. Nebudu to natahovat, než jsme dojeli na ranč, nebyla na nás suchá jediná nitka. Foukal šilenej vítr, kapky deště nás bičovali do tváře a okolo nás šlehaly blesky, ale bylo to fajn a my si to užívali a smáli se. Ještě víc se řečtal můj drahý muž, když nás viděl. První jeho slova ovšem směřovala k Tvrďákovi, povídá mu: „Proč sis neoblík plášť, abys nebyl tak mokrej“. A Tvrďáček mu povídá: „No já chtěl držet basu s Gabčou“. Dodnes, když se sejdem, tak na to vzpomínáme a smějeme se tomu jako tenkrát.

Dnes už jsme jinde a zážitků s koníkami máme spoustu. Jedno ale ne.
Tvrďáčku moc nám tady chybíš.

Závislá kobyla

Jednoho krásného letního dne na Texas ranči, odjel Prcek s Tanouškem domů a domluvili jsme se, že až pojedou zpět, vyrazím jí se Savanou naproti. Říkali jsme jí Prcek, protože když k nám začala jezdit, byla to malá holčička, která nás během chvilky všechny přerostla, ale přezdívka už jí zůstala.

V danou chvíli jsem vykročila pro Savanku a přemýšlela o tom, že mě čeká další premiéra. Zatím jsem do okolních hvozdů vyrážela s Prckem, nebo Tvrďákem, popřípadě s oběma. Sama jen s kobylnou coby jezdec, jsem ještě ranč neopustila.

Dovedla jsem si tedy kobču, vyčistila ji, nasedlala a pokusila se ladně vklouznout do sedla. Pokud však máte těžký zadek jako já, věřte mi, že zůstane jen u pokusů o ladnost a vy se tam spíš drápete jak horolezec na Mount Everest. Stále však doufám, že i snaha o ladnost se cení a že se mi to jednou snad i povede.

Nicméně sedím v sedle, v ruce mám bičík (nemusím ho použít, stačí, že ho mám v ruce a Savča o něm ví) a pokouším se rozjet. To je divný proč nejde, s ostatními vždycky vyrazí hned tak proč né sama? No jasně Savanka sleduje, jestli jí to páníček Monte Alamo dovolí. Volám tedy na svého drahého, aby nám šel z dohledu, což učinil a kobylka pode mnou se skutečně dala do pohybu. Jenže na úplně jinou stranu, než jsem chtěla já. Zrovna v té chvíli se totiž z domu ozval hlas, toho pána co jsem si ho vzala, a volal: „Savanko pojd' k tatínkovi.“ A Savanka místo aby šla dopředu, jak jsem chtěla já, krásně i se mnou zacouvala až do baráku. Myslela jsem, že to s Montákem sekne, jak se tomu chechtal. Tak jsem se ho né zrovna mile zeptala: „Můžeš mi říct, jak mám asi odjet, když ta kobyla se bez tebe ani neus... a ty jí navíc ještě schválně voláš?“ Na to mi můj drahý pověděl: „Ty na ní sedíš, máš bič tak ho použij.“ Tak jsem plácla - né kobylu, ale sebe. Ale kupodivu to zafungovalo i na ní a my jsme konečně vyrazili.

Ještě dnes, když si Savču beru, se mě Monte ptá: „A pojedáš dopředu, nebo si to odcouváš?“ Ale od té doby vážně jezdím jen vpřed, i když Savana je na svém páníčkovi závislá pořád stejně. Asi se tenkrát lekla, že by mohla místo mě dostat ona. Na rovinu, když někomu kdo neví a nezná, řeknete, použijte, může dojít k omylu. Ale vzhledem k tomu, že si zakládáme na tom, že se zvířata u nás mají skvěle, jsem tenkrát radši zvolila sebe. Dnes už vím, že stačí bičíkem jen zamávat a že sebe opravdu tlouct nemusím.

Justýnka láska na první i druhý pohled

Tak jako jsem zatoužila po pejskovi, začala jsem toužit i po vlastním koni. V tomto případě mě Monte podpořil, takže slzičkám jsem se vyhla. Problém nastal spíš v tom, jakého koně si koupím. Vždy se mi líbila spíš mohutná plemena jako je třeba slezský norik, ten je z nich co se mě týče úplně nej. Jenže zrovna toto plemeno a jemu podobná mi bylo znalci vymluveno. Protože pokud prý nechci koně vyloženě na práci (tahání atd.), je pro mě toto plemeno nevhodné. Co teď? Přiznávám, že jsem byla trochu zklamaná a inzeráty procházela spíš z nudy, než že bych hledala.

Až jednou na mě vykouklo z fotky to nejkrásnější hříbátko na světě. Ukázala jsem fotku Montemu a on mi povídá: „Jo je hezká, ale uvědomuješ si, že je to poník?“ A pak ještě dodal: „No co jezdit stejně nechceš a na práci ze země jsou poníci dobří.“

Odpověděla jsem na inzerát a po dohodě s majitelkou jsme se jeli na Justýnku podívat. Ve skutečnosti byla ještě mnohem hezčí než na fotce. Stála schovaná za stromkem a šibalsky vykukovala na mého muže. Majitelka paní Eva, velice milá a hodná paní, odvedla Justýnku i s rodiči z pastviny domů, abychom se mohli více seznámit. Sedla jsem si na bobek a mluvila na ní. Přišla až ke mně a zkoumala co jsem zač. Pohládila jsem jí a v okamžiku kdy mi něžně položila hlavu do dlaně, jsem byla ztracená. Zamilovala jsem se podruhé a pořádně. Pomalu jsem vstala a otočila se k manželovi. Můj pohled asi říkal vše, protože řekl: „Jo je mi to jasné. Ale už se na mě takhle radši nedívej, já ti pak neumím říct ne.“ Potom promluvil k paní Evě: „Tak to nějak sepíšeme a už nikoho nehledejte.“ Odjížděla jsem jako budoucí majitelka Justýnky a štěstí, které jsem cítila, se slovy popsat nedá.

Dnes už mám tu svoji kobytku doma a v žádném případě nelituji, že jsem si místo „begana“ pořídila poničku. Justýnka je skvělá ve všem. Manžel říká, že ještě nezažil hříbě, které by nehledalo po odchodu do nového domova rodiče. Byli jsme připravení hlídat jí tu první noc až do rána, ale nebylo to potřeba. S těmi pro ní velkými koňmi se spřátelila hned ten první den a pořád jim něco vysvětlovala. Natahovala k nim hlavu a tlamičkou žvatlala na prázdno, byla docela sranda na to koukat. Vlastně to dělá do dnes, kdykoli spolu něco děláme a já jí pak odvádím, nejprve jde k Savaně a vše jí povypráví a teprve pak vleze do svého boxu.

Čeká nás spolu ještě hodně dlouhá cesta a já už se dnes těším na každý „kilometr“ který společně udeme.

Ochránce Sany

Sanyho dostal můj muž, jako hlídače na ranch, na kterém působil, než přišel na Texas ranch. Jak mi vyprávěl, zrovna moc lehké to s ním nebylo. Byl z útulku, a když ho prý chtěl pohladit, lehl si a klepal se strachem. Spolu to však zvládli a ze Sanyho se stal oddaný společník mého muže a později celé naší rodiny.

Sany miluje a ochraňuje vše malé. Vychoval kocoura, kterého nám kamarádka Jarka přivezla. Staral se o něj úplně stejně láskyplně, jako se stará fena o svá štěňata. Občas když jsem viděla, jak to malinké kotátko prolézá otevřenou tlamou chodského ovčáka, byla ve mně malá dušička. Ale Sany byl frajer a nikdy mu neublížil. Později úplně stejně vychoval i Káju.

Vzhledem k tomu, že ranč byl dál od lidí a mé dceři bylo jen deset let, rozhodl Monte, že by se měl Sany naučit jí bránit. A tak se do toho formou hry dali.

Dělal, že jí bije a dcera volala: „Sany pomoc, au, au“. A Sany skutečně běžel své malé kamarádce na pomoc. Protože by se v tu chvíli, ale musel postavit proti svému milovanému páníčkovi raději vlezl do „rány“ sám. Hlavně aby se jí něco nestalo. Pokud manžel k údajnému bití použil polštář, Sany mu ho sebral a odnesl ho mně. Pokaždé na ně štěkal, jako by jim vysvětloval, že toho mají nechat. Manžel usoudil, že pes chápe, co se po něm chtělo, a byl spokojen. Jenže my jsme rodina a pes to bral jako hru. Bude jí vážně bránit, až na ní sáhne někdo cizí?

Velice brzy nás o tom přesvědčil. Jednoho dne se dcera slovně škádlila s Tvrdákem, který jí v jednu chvíli lehce poplácal po rameni. Sany ani nečekal na povel: „Sany au“, a chytil Tvrdáka za ruku. Byli jsme překvapení z toho, že pes skutečně pochopil, co se po něm celou dobu chtělo a zároveň šťastný, že se to povedlo. Jen Tvrdáček žertem skučel, že to nemusela odnést zrovna jeho ruka. A tady slavnostně přísahám, že na ruce nic neměl.

Jenže desetileté dítě občas provede něco, za co by zasloužilo plesknout přes zadek a tady mi nastal problém. Sany totiž bral svou úlohu vážně, a když mi jednou dcera odmlouvala a já k ní vykročila s výchovným pohlavkem, postavil se před ní a štěkal na mě. V tuto chvíli máte několik možností:

- 1- upustit od výchovného pohlavku a na dceru ječet (au moje hlasivky)
- 2- sebrat se a nechat to bít (moc výchovné to není)
- 3- vyhodit psa za dveře a pokračovat

Zvolila jsem třetí možnost, ale ani ta nedopadla. Dcera se začala řehtat, když viděla, jak vysvětluju psovi, že má jít ven, protože jeho kamarádka zlobila a potřebuju jí dát na zadek. Asi to směšné bylo, protože se tomu smál i můj muž. Radši jsem si uvařila kafe a šla se uklidnit ven. Od té doby kdykoli jsem chtěla dceru i jen pokárat jsem nejdřív koukala kde Sany je, protože dohadovat se s puberťáčkou a ještě se psem na mě bylo někdy ažaž.

Dnes už je dcera téměř dospělá (vlastně letos už bude) a Sany je psí dědeček co už se špatně pohybuje, ale i tak nedoporučuji sahat na ní. Hlídá jí totiž pořád stejně a v okamžiku kdy na ní někdo napřáhne, vystartuje po dotyčném tak rychle, až se nestačíme divit. Svou úlohu bere stále vážně i na úkor své bolesti a zdraví.

Je to zkrátka náš ochránce.

Až se zima zeptá

Opravdu skvělé pořekadlo a snad každý má nějaký ten restík z léta. A každý se ho snaží omluvit po svém. I u nás se pár větších či menších nedostatků najde.

Tak například není dostatek dřeva na topení. A odpověď mého muže na to, co že dělal, zní: „Jak hlupák jsem čekal na traktor“. A já to musím potvrdit. Můj otec nám jednoho jarního dne oznámil, že v podstatě za pár korun koupil traktůrek. Prý vycytá drobné nedostatky a doveze ho. A tak jsme čekali. Začátkem léta dovezl valník, který zatím jen překáží. Do „drobných“ nedostatků už otec vrazil víc, než stál celý traktor a stále není pojízdný. A tak teď na poslední chvíli stejně musí Monte tahat dřevo ručně.

Letošní rok se pro nás celkově nesl v duchu různých přírodních katastrof. Tak například můj ctěný muž si klidně jen tak z nudy jde lehnout do nemocnice. Dcera, která mu to zřejmě záviděla, sebou na férovku flákně ze schodů. Já si při nakládání brambor do kufru auta hnu plotýnkou. Jeden pes si rozřízne nohu, druhý si vymyslí nádor varlat, třetí pajdá a nechce se nechat prohlédnout. Moje kobylka, aby nezůstala pozadu, si pro jistotu vymyslí koliku. Manžel si nechá pošlapat koněm nohu a pak dovolí sekačce, aby mu vykloubila palec. Já se nechám vyhodit ze sedla manželovou kobylou. Dcera pořádá dýmovou párty a málem se udusí. Možná bych si vzpomněla ještě a další. No co, důležité je, že jsme to nakonec vše zvládli. A zima ať se klidně zeptá, co jsme dělali v létě. Odpověď je jasná: „Snažili jsme se přežít“.

Ale musím říct, že i pár věcí se nám zdařilo. Tak například, i přes pokusy majitelů našeho domu nás oškubat a jinak podrazit, se nakonec zdařilo a z nich jsou majitelé bývalí a dům říká pane nám. Tady patří obrovský dík Petře, bez které bych to nezvládla. V koupelně je kompletně nová elektrika, za kterou pro změnu patří dík Davidovi, který jediný prohlásil, že to udělá. Na to konto vznikla nová hymna Alama - Byl to ten slavný den, kdy k nám byl zaveden elektrický proud... Návrh dala Anička, a aniž by čekala, na schválení, píseň zazpívala a ono se to chytlo. Vykopat vodu do stáje se nám nakonec taky povedlo, ale řeknu vám, bylo to o fous. Kopala však celá rodina já, Monte i dcera. Jen psi pořád nechápali, že se hrabe v jedné lajně a pokusili se rozvrtat půl dvoru. I přes to jsme však do příchodu mrazů měli hotovo. Jeanny zvládla své první veřejné točení koltů. Já zavařila, co se dalo. A Monte už toho polovinu úspěšně snědl.

Vzhledem k tomu, že do konce tohoto roku ještě nějaký čas zbývá, doufám, že katastrofy už jsou za námi a ten měsíc už bude v klidu. No, a když ne, tak se o tom dozvíte jako první.

Akce sloupy

Už čtyři roky nám neustále kde kdo sliboval chmelniční sloupy. Hlavně Honza ten o tom, ale jen mluvil a skutek utekl. Nijak zvlášť jsme to neřešili, protože jsme potřebovali jen tři na úvaziště a to jsme vyřešili uvazováním koní k ořechu. Až letos v létě nastal problém. Dcera totiž dostala koně, který až doroste tak zabere půl stáje a navíc zcela určitě neprojde dveřmi. A tak rodinná rada rozhodla, že se postaví přístřešek. No jo ale stavte, když nemáte z čeho a ani za co. Jako nejrozumnější a nejlevnější vycházely chmelničáky. A tak začalo shánění. Petr, od kterého máme onoho koníka, sice o sloupech věděl, ale jak se nakonec ukázalo tak informace byla poněkud staršího data a sloupy už byly fuč. V pátek odpoledne to Montemu nedalo a šel znovu prohledat internet a světe div se. Našel čerstvý inzerát, ve kterém je nabízely. Zavolala jsem na uvedené číslo a dohodla se, že se na ně druhý den zajedeme podívat a dohodneme podrobnosti. Jen jsem domluvila toto, začala jsem shánět odvoz. Naštěstí má kamarád Míra platák a byl ochotný nám je odvézt. V sobotu ráno jsme zkoukli sloupy a cestou domů se stavili ještě u Míry domluvit, kdy bude mít čas. Na dotaz, co bude za odvoz chtít, mi sdělil, že mu stačí kanystr nafty, zapomněl mi však říct jak velké a tak jsem to pobrala po svém. Akce sloupy mohla začít.

V den D jsme v půl osmé ráno zastavili u Míry před domem a s úsměvem mu podávali kanystr pohonných hmot. Vypadal, že je trošku v šoku, protože na kanystru byl nápis 20 l a byl plný po okraj. Na dotaz, zda toho není moc, jsem odvětila ať je v klidu, protože docela určitě nepojede jen jednou a vyrazili jsme. Já v mém autíčku s pilama, metrem, křídou a benzínem do pil. Sloupy bylo totiž potřeba na místě nařezat na námi požadované délky, protože platák byl čtyřmetrový a sloupy měří něco přes sedm metrů. Monte s Mírou jeli v druhém autě s platákem. Už když jsme zaparkovali u hromady oněch sloupů, mi začalo být jasné, že tato akce bude mít grády a jak se ukázalo, tak můj odhad byl správný. Míra zaparkoval tak šikovně, že platák byl mírně nakloněn. Jak každý zcela jistě ví tak sloupy jsou kulaté a na nakloněné rovině zkrátka nedrží. A na platáku bez sajten to bude mazec. To klukům došlo hned, jak naložili první sloup. Zatímco Monte držel sloup na místě, hledali jsme s Mírou, čím ho zapřeme, aby nesjížděl. Našli jsme kámen, strčili ho pod sloup a šli jsme na další. Já odměřila potřebné metry, udělala rysku a kluci na střídačku řezali. Když nakládali další sloup, já ten předchozí podržela, vyndala kámen a zapřela jím sloup, který

právě naložili, a běžela vyměřit další. A tak stále dokola dokud nebyla naložena spodní vrstva. Když pokládali poslední spodní sloup, prohodil Míra: „Ty to jako máš zapřené jen na jedné straně?“ A já na to: „A můžeš mi říct, jak bych to asi mohla zapřít na obou stranách? Nevím jak ty, ale já se prostě přes čtyři metry nenatáhnu.“ Našli jsme ještě jeden kámen, zapřeli základnu na druhé straně a pokračovali.

Když nám zbývaly naložit asi tři poslední sloupy z těch dvaceti celých, což se rovná čtyřiceti půlkám, všiml si Monte, že nám to na jedné straně, kámen nekámen, začíná ujíždět. Míra se rozhodl to vyřešit a do kamene dvakrát kopl. Vše se vrátilo, kam mělo, ale pro změnu to ujelo na druhé straně. A že prý Gábi podrž to uprostřed. Tak jsem naklusala doprostřed a celou tu hromadu držela vlastním tělem. Míra zatím učinil pokus srovnat to na druhé straně stejným způsobem. Jenže když kopl po druhé, hromada, se nějak podezřele začala sunout na mou osobu. Houkla jsem na kluky, že tohle už asi neudržím. Zapřeli se každý na jedné straně rukama a prý: „Gabčo, uteč“. Na nic jsem nečekala a byla fuč. Když jsem se na ně podívala, zalitovala jsem, že sebou nemám foťák. Vypadali docela komicky, jak tam stáli, rukama zapírali tu hromadu a zadnice vystrčené do prostoru. V tom Monte povídá: „A co teď“. A Míra: „No teď to pustíme a zdrháme“. Celá ta hromada se skutálela dolů. Na hoře zůstalo asi jen osm sloupů, které jsem stihla chytit, aby nesjely taky. Nakládání mohlo začít nanovo. Celou tu dobu se mi chtělo smát, ale držela jsem se. Teda až do doby, kdy Míra prohlásil: „Stejně to shodila Gabča, já ji viděl. Udělala to očima“. V tom jsem vyprskla a smích nešel zastavit. A Míra pokračoval: „Vidíš, že mám pravdu, ještě se nám směje“. Nakládání pokračovalo celkem zdárně, a když chybělo posledních pět sloupů, Míra opět zaperlil. „Hele Monte, nějak to tam drží, nemám do toho strčit, aby to zase sjelo?“

Já se začala řehtat nanovo a Monte se chytal za hlavu. Nicméně na podruhé se nám zadařilo a mohli jsme vyrazit s první várkou k domovu. Zatím co kluci upevňovali a dotahovali kurty, já naložila pily a vše ostatní, zajela zaplatit a vyjeli jsme. Já napřed, abych stihla otevřít vrata a uvařit kafe, které jsme si zasloužili. Kdo by si však myslel, že tím to skončilo tak by se splet. Zatím co při nakládání se nikomu nic nestalo, při vykládání utrpěl Míra úraz. Při povelu hop měl sloup pustit, jenže se o vteřinku zdržel a sloup se zhoupł na jiném sloupu a vrátil se směrem k němu. Sice ho jen, jak se říká, lízl, ale i tak má na tváři pěkný šrám. Přes to na nás nezanevřel a příště nám prý bude opět dělat dopravce. Prý nemůže jinak, když mám předplaceno.

Sraz pod skálou

Už před nějakou dobou, jsme si s Montem slíbili, že jak někde budou hrát Country Rebels a já budu mít volno, tak vyrazíme. Snažíme se to dodržovat každý měsíc. Člověk si poslechne pěknou hudbu, vyblbne se a navíc stráví večer s kamarády. Časem se k nám přidala i Věrka. Většinou to probíhá tak, že napíšu Martinovi, kde a kdy hrajou a poprosím o podržení míst pro nás tři. Stejně to bylo i tento týden. Ve čtvrtek jsem se s Martinem dohodla o podržení míst a už se těšila na sobotu. V sobotu ráno jsem po druhé noční padla do postele a pokoušela se usnout. Jen se mi to povedlo, přijel táta. Hlavou mi blesklo, že jsem zvědavá, jak ten večer ustojím. Zajeli jsme s tátou pro kamna a pak ještě do Žatce, pro vozík za teru. A když už jsem byla v tom cestování, ještě jsme zajeli nakoupit do Mostu. Domu jsem dorazila ve čtyři odpoledne. No super za dvě hodky je tu Věrka. To moc času, na to abych ze sebe udělala člověka, nemám. Navíc jsem nevyspalá a radši bych hupla do postele. Montemu se taky zrovna moc nechtělo, ale slib je slib a tak jsme přesně v 18:00 byli připraveni před domem. Ještě že dnes řídí Věrka, já bych to asi nedala.

Věruška měla sedm minut zpoždění a Monte jí to samozřejmě v žertu připomněl. Nasedli jsme, a vyrazili směr Kamenický Šenov do hospůdky pod skálou. Cesta probíhala pohodově až na to, že jsme v Žandově minuli odbočku. K hospůdce jsme dorazili přesně v osm a sklidili velké ovace, že jsme to našli. Po přivítání nám Martin sdělil, že by měl dorazit David. Udělal nám tím oznámením radost. Davida jsem naposledy viděla loni v červnu. V devět začali kluci hrát a David stále nikde. Zatancovali jsme si a šli ven na cigáro. Když v tom kousek pod hospodou zastavilo auto. Koukám a nic tohle je nějaký mladík a holčina. Ale pozor není ta třetí osoba Tomáš? Snažila jsem se v tom šeru zaostřit a hele. Hodila jsem cigáro na stůl a letěla k těm čtyřem. V tom David zavolal, to není možný, vždyť to je

Gabča. To už se zvedal i Monte. Měla jsem takovou radost, že je zase vidím. A navíc mi bylo jasné, že tahle noc, bude stát za to. Po chvíli ještě dorazil Špunt a celý Komancheros rodeo tým byl zas pohromadě. Čas, který jsme se neviděli jako by nebyl. Neustále si dělal legraci jeden z druhého a nejmíc jsme všichni šli právě do Monteho. Pokud se pokusil protestovat, lítali vzduchem hesla:

- 1, vždyť si nás to naučil
- 2, no neměl jsi mě s nimi seznamovat
- 3, máme tvoji školu
- 4, co sis vychoval, to máš.

Vzpomínali jsme, smáli se, popíjeli, tancovali a tak stále dokola. Ani jsme nevnímali, jak ten čas letí. Byli jsme zase všichni spolu. Když přišel čas loučení, bylo nám najednou smutno a objímání nebralo konce. Ale jak David celý večer prohlašoval: je jedno jak jsme od sebe daleko, nebo jak často se vídáme. Jsme jedna rodina. A já jsem neskutečně šťastná, že jsem její součástí. Už se těším na červenec, kdy bude rodeo na Bonanze a my zase budem všichni spolu. Jedna velká rodina plná „bláznů“ a Monte nás vede.

Za asistence poníka

Kydat se dá dvěma způsoby, buď bez koní anebo s nimi. První varianta je samozřejmě lepší, protože se vám tam ty vaše zlatíčka nemotají. Nikdy jsem ale neměla problém vykydat i s nimi. Teda až do příchodu Justýny. Tahle malá všetečka totiž musí při všem, co dělám asistovat. Takže když jsem kydala a Justýnka byla u toho, měla jsem o zábavu postaráno. A abych se ani trošku nenudila, dělala jsem to pro jistotu dvakrát. Nejdřív totiž zkoumala každé náradí, které jsem vzala do ruky, a když měla, pocit že už všechno zná, rozhodla se zkoumat kolečko. To by ani až tak nevadilo, pokud by bylo prázdné. Jenže jí nejmíc zajímalo, když bylo plné a největší radost měla, když se jí ho povedlo převrátit. Takže od té doby kydám vždy, když jsou koně venku.

Jsou ovšem práce, které se dělají v přítomnosti koní, a tady Justýna vždy předvede chuť „pomáhat“. Loni jsme s dcerou vyřezávaly nálety na pastvině a Justýna musela být samozřejmě u toho. Což znamenalo dávat pozor, aby se nezranila, protože ze všeho nejmíc jí zajímala pilka. A protože jsem jí ji nechtěla půjčit, začala na sebe upozorňovat. Nejdřív do mě jen lehce strkala čumáčkem, a když jsem se jí nevěnovala, začala vztekle hrabat přední nožkou. Dělá to vždy, když není po jejím. Dělala jsem, že to nevidím, a když pochopila, že tentokrát nevyhraje, šla si alespoň hrát s petkou, ve které jsme měly pít. Strkala do ní tak dlouho, až se rozkutálela ze svahu. Měla z toho takovou radost, že si i poskočila. Minulý týden jsem šla vystříhat větve, které začaly zasahovat do průhonu, a Justýna to samozřejmě zjistila a rozhodla se mi dělat společnost. Přiběhla, a že prý co to mám v ruce. Ukázala jsem jí tedy nůžky a pokusila se jí vysvětlit, že to není její hračka. Chvilku pozorně sledovala, co s nimi dělám a pak to začalo. Nejdřív mi strčila hlavu do výhledu, takže jsem neviděla, co zrovna stříhám a pak přede mne vlezla celá. Pohladila jsem jí, obešla a pokusila se stříhat kousek dál s tím, že se na toto místo ještě vrátím. V okamžiku kdy jsem se ohnula, položila si Justýna hlavu na moje záda a nehodlala ji zvednout. Na má slova „No ještě se o mě klidně podrbej“, se s výrazem ty jsi to chtěla, začala o mě drbat. Odložila jsem tedy nůžky chvilku se jí věnovala a nakonec odvedla milou poničku za koňma na pastvinu. Bylo to prd platný, protože za necelých 5 minut byla zase zpátky a vše začalo nanovo. Práci, kterou bych normálně dělala půl hodiny, jsem díky Justýně dělala hodinu a půl.

Na druhý den po stříhání bylo naplánované čištění průhonu. Spodní část až k výběhu jsem udělala hned ráno po kydání s tím, že výběh a horní část průhonu udělá k večeru dcera. Jenže ta si nechala podupat hřibětem nohu, a tak jsem na to šla já s tím, že dcera za mě uvaří. Pár minut po tom co jsem začala hrabat ve výběhu to nadělení, co tam zanechali naši koníci, přiběhli všichni tři se podívat, co že to tam dělám. Dasty a Savana skutečně jen koukali, zato Justýna ucítila šanci přiložit kopýtko k dílu a to doslova. Nejdřív sledovala, jak si dělám hráběma hromádku a když pochopila, co že to dělám, vykročila pomáhat. Stoupla si k hromádce a začala do ní hrabat nožkou. Než jsem stačila vzít lopatu, byly hovna zase všude. Pokusila jsem se je vyhnat, ale co se týká Justýny, bylo to marný. Ta se prostě rozhodla, že mě v tom samotnou nenechá. Vzorně se mnou postupovala průhonem a vždy ji nejvíc zajímalo zrovna to, co jsem měla v ruce. Pokud jsem hrabala, motala se u hrábí, a když jsem nabírala a vyhazovala, stoupala si na lopatu. Jenže jak šla za mnou, pohybovala se spíš v té již čisté části. Ani nevím proč, ale v jednu chvíli jí říkám ne, že se mi tam hned vykadíš a jako na povel to Justýna udělala.

Včera jsem páčila chroští, které manžel vyřezal, ale Justýnu jsem pro jistotu k sobě nevzala. Mám pocit, že by byla schopná mi ten oheň uhasit.

Co vše se ještě naučím?

Když jsem ještě byla s prvním mužem, spoustu věcí jsem neměla potřebu řešit. Převážně auto. Když jsem někam vyrazila a například píchla gumu, jen jsem zavolala a počkala, až přijede a opraví to. Vše se změnilo po mém odchodu od něj, přece nebudu volat bývalému, že se mi na autě něco rozbilo. A tak jsem v první řadě byla nucená naučit se používat startovací kabely a nabíječku na autobaterii. Naučila jsem se to poměrně rychle, a protože ke startovacím kabelům potřebujete ještě jedno auto, koupila jsem si startovačku. Úžasná věc, nejen že s ní nastartujete stávkující baterii, ale díky kompresoru si dofouknete i gumy.

Další věc, kterou jsem se musela naučit, byla výměna píchlého kola. Vzhledem k tomu, že v době kdy jsem vlastnila VW polo, nebyl měsíc, kdy bych nepíchla, získala jsem v tom docela zručnost. Na což koukali s otevřenou pusou i mí kolegové. Dokonce se stalo, že jsem si měnila kolo na autě a Monte zatím věšel prádlo. Dcera potom asi měsíc mě říkala táto a Montemu mámo.

Dolít vodu do ostříkovačů, či zkontrolovat a doplnit stav oleje, bych snad ani nemusela jmenovat. To dokáže zcela určitě každá. I tak jsem si ale myslela, že na složitější úkony mám lidi. Přeci jen taťka, bratr a syn jsou v tomto oboru vyučení profíci. Ale ouha i zde se totiž potvrdilo pořekadlo o kovářově kobyle.

Asi před půl druhým rokem mě začalo zlobit stahování okýnka u spolujezdce. Bratr se na to sice podíval a nahlásil mi čím to je, ale to bylo vše. Abyste rozuměli, dolu to šlo dobře, potíž byla v tom, když se mělo okénko zavřít. To potom jeden držel knoflík na zavření a druhý mu musel ručně okénko zvednout. Kde kdo sliboval sehnat náhradní mechaniku, ale skutek utek. Došlo to tak daleko, že loni v létě okénko sjelo samo dolu a nahoře už nedrželo. Našla jsem pevný drát, udělala na jednom konci háček, prostrčila jsem ho podél okna a zahákla ho o dveře. Drželo to sice dobře, ale ten drát na dveřích zrovna estetický nebyl. Kamarád dcery se nabídl, že se na to podívá a pokusí se to opravit. Po rozebrání dveří zjistil to, co jsem už dávno věděla, a sice to že je potřeba vyměnit mechaniku. Podepřel tedy okno prkénkem a bylo vyřešeno. Asi před měsícem okno trošku sjelo, vyřešila jsem to, opět již vyzkoušeným drátem. Minulý týden, když kolegyně vystupovala z auta, zavadila o drát, okno sjelo a už nešlo zvednout. Dojela jsem tedy domu se staženým oknem, s autem zajela na dvůr a šla jsem si lehnout, protože jsem byla po druhé noční. Když jsem vstala, pustila jsem se do opravy. Naštěstí jsem v létě dobře sledovala, jak se to dělá. Když jsem zdárně našla náradí a dveře odstrojila, dorazil můj otec. Spolu jsme okno vytáhli nahoru a zapřeli ho raději na dvou místech. Potom mi otec oznámil, že když jsem si to rozebrala, tak si to mám zase dát dohromady. Povedlo se a okno zatím drží.

Včera jsem sedla do auta, s tím že zajedu vedle do vsi nakoupit. Když jsem se rozjížděla, auto trochu škublo, a když jsem chtěla přidat plyn, cukalo to. Sice jelo, ale nějak víc ho rozjet se mi nepodařilo. Nakoupila jsem, dojela domu a koukla na motor. Závadu jsem viděla hned. Jeden kabel byl na dvě části. Naštěstí mám doma náhradní, tak jsem vyzkoušela který je ten správný a vyměnila ho. Zkusila jsem auto projet a paráda. No, a když už jsem byla v tom šťourání se v autě, rozhodla jsem se, že zkusím vyměnit autorádio, které nám dcera koupila k vánocům. Musela jsem ovšem vyměnit kabely, protože ty co vedly k původnímu autorádiu, do nového nepasovaly. Naštěstí ty správné byly součástí balení autorádia. Pořádně jsem se po-dívala kam, který drát vede a pustila se do toho. Věc se podařila a autorádio je zapojené a funkční.

Musím se přiznat, že jsem na sebe trošku pyšná, ale zároveň čekám, co si budu muset opravit příště. Protože už dnes vím, že to opět bude na mě. Můj muž totiž říká, že jak se do toho necpe seno a oves, tak to není nic pro něj.

Já a Kája

Občas přijde chvíle, kdy máte pocit, že vám něco chybí. Když došla ke mně, věděla jsem úplně přesně co, nebo kdo to je. Horší bylo prorazit s tím doma. Strašně moc jsem chtěla pejska. Stačil by mi úplně nějaký mrňavej. Jenže Monte Alamo byl proti, pes už tu totiž byl a k němu ještě kocour. Jasně jenže Sany je Monteho a Bobrášek holky. A co mám já? A tak přišla doba přemlouvání a slziček, až se dal můj drahý obměkčit. Pak přišla doba hledání. Našla jsem ho na netu, na stránkách útulku ve Světci, hned jak jsem ho uviděla tak jsem se zamilovala. Vypadal trošku jako štěně jezevčíka, jenom měl strašně velké a nahoru (nebo spíš do stran?) postavené uši a jmenoval se Kája. Prostě už na fotce byl pro mě to nejkrásnější štěňátko na světě a já si pro něj vyrazila první den prázdnin 2012. Když jsme ho na ranči vypustili a manžel ho poprvé spatřil, neměl slov. Přesně jak jsem čekala, i jeho zaujaly ty nadměrné uši, které ho dělaly ještě roztomilejším. Nejvíc jsme se tenkrát nasmáli, když Kája poprvé viděl koně. Lekl se a utíkal honem pryč, otvorem pro kocoura vběhl do domu a až do večera nechtěl ven. Postupně nám vyrostl, ale ouška zůstávala stále stejná, takže jsou nyní souměrná k jeho tělu. Jako jezevčík vypadá stále, jen na delších nožkách a s vousatou bradou, a taky už se dávno koní nebojí. Dcera Jeanny Marková mě často škádlí a říká, že je to naše zrudíčka, ale to není pravda, Kája je ten nejkrásnější a nejchytřejší pejsek a moc dobře to ví. Stejně jako moc dobře ví, ke komu patří a dává to všem jasně najevo. Večer když přijedu z práce a usadím se v křesle, hupne mi Kája na klín a dělá důležitého: zadek má na mých nohou, přední tlapky na mých ramenou a čumák směřující někam ke stropu, v očích výraz koukejte se všichni na mě, kde to jsem. Potom dostanu několik pusinek a na můj dotaz, jestli byli všichni hodní, začne žalovat na páníčka: přimáčkne se tělem ke mně, a s pohledem upřeným na mého muže začne napůl žalostně a napůl výhruzně vrčet (jak dokáže tyto dva odlišné styly vrčení spojit do jedno, je mi záhadou), vše je umocněno mým povzbuzováním: požaluj mi to, Páníček tě bacal? čím víc se ptám, tím víc žaluje. Je to ochránce, kdykoli se ke mně Monte přiblíží, aby mi dal pusku, hned je tam Kája a cpe se mezi nás, případně se k puse připojí. Je cestovatel a milovník tepla: pokud neleží za kamny pod rozžhaveným komínkem, chodí po pokoji sem a tam, někdy mě bolí nohy za něj. Kája je taky pomocník: ráno vyžene koně na pastvinu a večer (někdy podle toho jak se chce koním) přiváže koně zpět. A taky se spolehněte, že vám pomůže zlikvidovat jídlo co je na stole. Jeho smutnému pohledu neodolá hlavně páníček. No a v neposlední řadě je velkým milovníkem vína. Pije pouze bílé víno Mikulenkovo, jiné nechce. Naštěstí je to pro něj daleko, tak se z něj alkoholik nestane. Navíc je skutečně velice inteligentní, a když k nám přišel, všechno oživil. Teď se začíná kamarádit s Justýnkou a velice rychle pochopil, že ona patří k nám dvěma. Běhají spolu, a když jsou v klidu, olizuje jí láskyplně čumáček. Prostě jak to tak vypadá, zvíře si vybrat umím, to říká i má ctěná polovička. A to už je teda velká poklona.

Vydávají Keltoviny z.s.

www.keltoviny.cz